

L'hipotàlem

Si ho he entès bé, els homosexuals tenen l'hipotàlem més petit que els altres mortals.

Aquesta és la conclusió sumària de les investigacions dutes a terme pel neurobiòleg Simón LeVay, una espècie de doctor Mengele pacífic, però també aficionat a indagacions pintoresques i probablement escadaloses. El descobriment, segons ha puntualitzat l'ementat científic, no té per ara cap rellevància, i com a molt, convida a aprofundir en el que pot ser un camí cap al no-res o, cosa que seria molt pitjor, constituir una elucubració racista sobre l'homosexualitat. La ciència, i més encara la pseudociència, gasta aquestes bromes pesades.

A pesar de la possibilitat remota que la teoria comporte alguna utilitat, el fet és que ens situa davant d'un fenomen d'insospitades conseqüències. Penseu que l'hipotàlem és una component cerebral que regeix nombrosos processos i gàndules, de manera que una anomalia del seu funcionament pot condicionar el comportament dels subjectes. Afirmació que, com el lector deu d'haver intuït, no és de la meua collita, sinó una transcripció del que he escoltat a qui hi té competència. És a dir, d'un metge que es pren amb molta conya els descobriments del seu col·lega.

Així doncs, ¿té alguna cosa a veure el volum de l'hipotàlem amb el talent dels individus? El dit Simon LeVay no

n'ha amollat ni pruna.

Continuarà verificant necros-còpies i mesuraments de l'encèfal per expressar alguna deducció vàlida. Aquest servidor de vostès, en canvi, no té empatx a proclamar que la minva del reiterat hipotàlem està en proporció inversa a la intel·ligència. Constatació que no s'escapa a ningú, d'altra banda. Coneix algú un maricó imbècil, desastre o en atur? Són sabuts com ningú i cada dia —com és desitjable— estan menys discriminats i reprimits.

Aquesta hipòtesi, que no considere desgavellada, topeja amb una objecció molt seriosa. Així, està admès generalment que la televisió valenciana gaudeix d'un notable dèficit hipotalàmic. Vaja, que està excepcionalment dotada de barons espavilats per la lleugeresa del seu cervell. I no obstant això, el producte que emeten no pot ser més impresentable. Alguna cosa falla. Deu ser que la seua peculiaritat no els qualifica per a aquest tipus de treball i, a més, els aboca cap a criteris reaccionaris. En fi, que això de l'hipotàlem continua molt verd, encara.

J. J. Pérez Benlloch

¿De qui és la iniciativa?

Em diuen els companys de les tasques informatives que darrerament costa de trobar notícies que es refereixin a les activitats del govern central, que és qui lògicament ha de dur la iniciativa en política. Els últims esdeveniments europeus han anul·lat gairebé del tot la seva capacitat per obrir un nou curs polític amb unes perspectives clares. Constatem que aquest gabinet ja anava molt curt de projectes de govern i ara els fets internacionals pràcticament des de la guerra del golf Pèrsic l'han posat a remolc. Una altra cosa és que hagi aconseguit sortir d'aquests compromisos més o menys airosament... El fet cert és que el seu projecte bàsic des del 1989, preparar l'entrada de l'estat espanyol a l'Europa del 1993 no ha reeixit i que ara no té entre mans cap alternativa visible. Llançar una tanda de projectes de llei en direcció a les Corts no significa un projecte de govern, com a molt vol dir que treballen.

Ara bé, amb vista a les setmanes vinents no podem perdre de vista la preparació i presentació dels pressupostos de l'estat per al 1992. Això sí que marcarà el curs i concretament la tardor, especialment després dels primers avançaments suggerits des del ministeri de Finances, que anuncia un pressupost restrictiu en un any clarament marcat per la despesa i l'eufòria. Tampoc no es pot oblidar que en plenes vacances d'estiu el vice-

president Serra anunciava una llei de competitivitat, idea que en principi s'acosta molt més a les velles posicions d'Alfonso Guerra que no a les mantingudes per Carlos Solchaga. En tot cas, atenció a la batalla pressupostària que s'acosta.

I en segon lloc, s'ha de veure si el PP aconsegueix imposar una dinàmica electoral a la vida política, cosa que canviaria també el panorama. La proximitat de les eleccions autonòmiques a Catalunya l'ajudarà a crear aquest clima d'enfrontament i poc decantat als pactes que ara busca desesperadament el govern central. El PP pretén que les eleccions generals s'avancin, perquè això palesaria la feblesa del PSOE davant de l'opinió pública sencera. I tot plegat sense oblidar, és clar, que la situació a Europa pot plantejar a la curta unes tensions tan importants que arribin a modificar les estratègies externes i també les internes de tots els països de la CE.

Josep M. Sanmartí

